

Την Πέμπτη 3 Απριλίου η ΠΑΣΠ διοργανώνει προεκλογική εκδήλωση στην Πάντειο με θέμα «εργασία, παιδεία και ασφαλιστικό». Κεντρικός ομιλητής ο πρόεδρος της ΙΣΕΕ Παναγόπουλος, καθώς και βουλευτές του ΠΑΣΟΚ.

Η αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων (με την πρόσφατη ασφαλιστική μεταρρύθμιση) αποτελεί κεντρική πολιτική επιλογή του ελληνικού κράτους μέσα στην μεταρρυθμιστική επέλαση.

Τη ίδια στιγμή οι εργατοπατέρες της ΙΣΕΕ θεωρούν ότι μπορούμε να ζήσουμε με 1 ευρώ αύξηση το 2008 και 1,5 ευρώ το 2009 (γιατί αυτή τη συλλογική σύμβαση υπέγραψαν με τα αφεντικά).

Είναι οι ίδιοι που για άλλη μια φορά προσπάθησαν με νύχια και με δόντια να οικειοποιηθούν και να εκτονώσουν τις όποιες ρήξεις, αντιδράσεις και κινητοποιήσεις των εργαζομένων, υποκρινόμενοι το ρόλο της πατρικής φιγούρας.

Και επειδή τίποτα δεν έχει ξεχαστεί, 100 περίπου αναρχικοί και αντιεξουσιαστές συγκεντρώνονται το μεσημέρι στο Πάντειο, ενώ ο Παναγόπουλος προλαβαίνει να ειδοποιηθεί να μην πλησιάσει στη σχολή. Λίγο αργότερα γίνεται παρέμβαση με συνθήματα και τρικάκια στην εκδήλωση (η οποία ακυρώνεται) καταδεικνύοντας τον πραγματικό λόγο που ο πρόεδρος της ΙΣΕΕ δεν παρουσιάστηκε εκεί, και θυμίζοντας πως δε συνθηκολογούμε με τους συνεργάτες των αφεντικών!

ρήξη

με τους θεσμούς

αυτοοργάνωση

των εργαζομένων

αλληλεγγύη

σε όσους αντιτίθενται. Ο αγώνας του καθενός είναι αγώνας όλων μας

ενάντια σε κράτος και αφεντικά

αντιεξουσιαστικό στέκι Παντείου

(στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου)

steki_pan@yahoo.gr

**Μικρές αναφορές πάνω σε μία πολιτική επιλογή
(ή για όσους κάνουν ακόμη πως δεν κατάλαβαν το «γιατί»)**

Η καθημερινότητά μας είναι συγκρουσιακή. Συγκρούσεις με τα «πρέπει», τις νόρμες, τις από τα πάνω προσταγές, τους ρόλους, τις συνήθειες που τείνουν να γίνουν επικίνδυνες. Ένα κομμάτι αυτής της καθημερινότητας είναι και οι ώρες που περνάμε μέσα στους χώρους του πανεπιστημίου. Ο καθένας κάνοντας τις επιλογές του.

Άλλοι ασφυκτιώντας στο αυστηρά οριοθετημένο αμφιθέατρο, με τις παραδόσεις, τις απαραίτητες σημειώσεις και το ολίγον γλείψιμο στην καθηγητική αυθεντία. Άλλοι στήνοντας το πολιτικό παραμάγαζό του, με τις δικτυώσεις με τους «δικούς του» καθηγητές, με τις απαραίτητες εξυπηρετήσεις στους πρόθυμους να αποτελέσουν ακόμη έναν αριθμό στις εκλογικές ποσοστώσεις το βράδυ της 9ης Απριλίου.

Και τέλος υπάρχουν και αυτοί οι οποίοι ακροβατούν επικίνδυνα ανάμεσα σε όλες αυτές τις νόρμες. Που προκαλούν μικρές ρωγμές, που διεκδικούν τα αυτονόητα, που βάζουν πολιτικά ζητήματα (πέρα από τα συντεχνιακά και καριεριστικά που ακούμε αριστερά και δεξιά). Αυτοί που η ζωή τους δεν αρχίζει και τελειώνει σε ένα πτυχίο και μία κλωδοουλειά, αλλά αναζητούν διεξόδους για να ανακαλύψουν τη συλλογικότητα απέναντι στον ατομικισμό, την αυτοοργάνωση και αυτενέργεια απέναντι στην παραίτηση και την απάθεια.

Τέτοια υποκείμενα σαν τα τελευταία δέλουμα να πιστεύουμε ότι είμαστε και εμείς. Και **σαν πολιτικά υποκείμενα ξέρουμε να αναλαμβάνουμε και την πολιτική ευθύνη των πράξεών μας.** Κάτι τέτοιο θα

αντιεξουσιαστικό στέκι Παντείου
(στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου)
steki_pan@yahoo.gr

πράξουμε και τώρα, *όσον αφορά τα γεγονότα της Πέμπτης 3 Απριλίου, και το σαμποτάρισμα της προεκλογικής εκδήλωσης της ΠΑΣΠ με θέμα «παιδεία, εργασία και ασφαλιστικό»*. Κεντρικός ομιλητής ήταν πρόεδρος της ΓΣΕΕ Παναγόπουλος, καθώς και βουλευτές του ΠΑΣΟΚ).

Τους τελευταίους μήνες, σε συνέχεια προηγούμενων «μεταρρυθμιστικών» νόμων, έχει γίνει σαφές ότι κεντρική πολιτική επιλογή του ελληνικού κράτους είναι η αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων. Η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης (δηλαδή η επιμήκυνση του χρόνου δουλειάς), η μείωση των συντάξεων, η ενοποίηση των ταμείων, η αύξηση του χρόνου εργασίας για την εξασφάλιση των ελάχιστα απαιτούμενων ενσήμων για να έχει ο εργαζόμενος υγειονομική περίθαλψη αποτελούν ορισμένες πτυχές του πολέμου που μας έχουν κηρύξει τα αφεντικά.

Με απλά λόγια τα αφεντικά μας θέλουν στα κάτεργα μέχρι και τα 60 μας χρόνια (και όχι μόνο), θέλουν να πληρώνουμε από την τσέπη μας την εισφοροδιαφυγή (είτε με ευνοϊκές ρυθμίσεις, είτε με διαγραφή χρεών) εδώ και χρόνια των εργοδοτών που έχουν μετατρέψει σε ελλειμματικά τα αποθεματικά των ταμείων.

Μία ασφαλιστική μεταρρύθμιση η οποία στο πλαίσιο της γενικευμένης επισφαλούς εργασίας, στην οποία αναλώνονται και οι περισσότεροι φοιτητές, έρχεται να επιβάλει τους χειρότερους όρους εκμετάλλευσης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αύξηση του κατώτατου ορίου ενσήμων (100) για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, καθώς όσοι έχουν εργαστεί έστω και λίγο σε αυτές τις δουλειές (τηλεφωνικά κέντρα, φυλλάδια, promotion) γνωρίζουν το πώς καταφέρνουμε με νύχια και με δόντια να πάρουμε τα ένσημα που δικαιούμαστε (αν δε δουλεύουμε εξαρχής «μαύρα»).

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο τους τελευταίους μήνες εκδηλώθηκε ένας αγώνας ο οποίος συμπυκνώθηκε στις τρεις γενικές απεργίες στις 12 Δεκέμβρη, στις 13 Φλεβάρη και στις 19 Μάρτη. Ένας αγώνας ο οποίος χαρακτηρίστηκε από την πολυήμερη απεργία των εργαζομένων στη ΔΕΗ, την τοπική αυτοδιοίκηση και τους τραπεζοϋπαλλήλους, το παραλήρημα των ΜΜΕ απέναντι σε όσους απεργούν και το ιδεολόγημα του κοινωνικού αυτοματισμού να αποτελεί μοχλό της επικοινωνιακής πολιτικής της πολιτειακής εξουσίας. Οι εργοδότες διώκουν ποινικά (με την εκδίκαση των υποθέσεων να εκκρεμεί ακόμη) και ζητούν αποζημιώσεις από τους απεργούς.

Έναν αγώνα τον οποίο η ΓΣΕΕ διαχειρίστηκε στα πλαίσια των ενδο-εξουσιαστικών ανταγωνισμών, αφομοίωσε και εκτόνωσε, βάζοντας την ταφόπλακα στις κινητοποιήσεις με τα αναμμένα κεριά έξω από τη βουλή την ημέρα που μέσα ψηφιζόταν η ασφαλιστική «μεταρρυθ-

μιση». Στην τελευταία απεργία στις 19 Μαρτίου, όταν οι εδώ και πολλές ημέρες απεργοί της τοπικής αυτοδιοίκησης και της ΔΕΗ έφτασαν μπροστά από το κοινοβούλιο οι εργατοπατέρες έτρεξαν να τους περιμαζέψουν για να μην εκδηλωθεί η όποια οργή τους σε ένα σημείο όπου η κατάσταση ήταν πολύ εύκολο να ξεφύγει από τα προδιαγεγραμμένα πλαίσια συμφωνίας κράτους και συνδικαλιστών. Και ήταν οι εργατοπατέρες που αποφάσισαν ότι οι συλλογικοί αγώνες τελείωσαν και σειρά έχει το προτεινόμενο δημοψήφισμα και οι κοινοβουλευτικές προτάσεις, γύρω από τα οποία έχει στηθεί ένα ολόκληρο γαϊτανάκι κομματικών συσχετισμών-συμμαχιών. Και αφού αποσυμπίεσαν την κοινωνική αντίθεση και ολοκλήρωσαν την επαναστατική γυμναστική τους έσπευσαν λίγες ημέρες μετά να υπογράψουν με τα αφεντικά τη συλλογική σύμβαση εργασίας εξασφαλίζοντας για όλους εμάς που εργαζόμαστε «αύξηση» 1 ευρώ το 2008 και 1,5 ευρώ το 2009 (τη στιγμή που ο πληθωρισμός συνεχώς αυξάνεται και η φορολογική μας αφάιμαξη έχει φτάσει στα όριά της).

Απέναντι σε όλα αυτά η κινητοποίησή μας απέναντι στην παρουσία του προέδρου της ΓΣΕΕ Παναγόπουλου στο χώρο που δραστηριοποιούμαστε, στο πλαίσιο της προεκλογικής φιάστας της ΠΑΣΠ, αποτελούσε κάτι από το ελάχιστο που μας αντιστοιχεί. Ως κομμάτι όλων εκείνων των εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων και ανέργων οι οποίοι βρέθηκαν στους δρόμους τις προηγούμενες εβδομάδες και στο τέλος είδαν για μία ακόμη φορά τους εργατοπατέρες να τα βρίσκουν με τα αφεντικά και να συμφωνούν. Εκτόνωση.

Η μη προσέλευση του προέδρου της ΓΣΕΕ στη σχολή είχε άμεση σχέση με την παρουσία 100 περίπου αναρχικών και αντιεξουσιαστών. Είχε να κάνει με την αδυναμία των κομματόσκυλων να υπερασπιστούν την επιλογή τους να φέρουν τον Παναγόπουλο στην εκδήλωση, είχε να κάνει με την επιλογή του ίδιου του Παναγόπουλου να επιλέξει να κρυφτεί παρά να αποτελέσει κατά έναν ιδιαίτερο τρόπο που του επιφυλάσσαμε κομμάτι των κοινωνικών διεργασιών. Κοινωνικές διεργασίες οι οποίες αναπτύχθηκαν το προηγούμενο καιρό και σίγουρα δεν καταχωνιάζονται εύκολα στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Και λίγο αργότερα η απόφαση να παρέμβουμε στην εκδήλωση είχε σκοπό να καταδείξει τους πραγματικούς λόγους για τους οποίους ο «αξιγάπητος» (για τα αφεντικά) πρόεδρος δεν παρουσιάστηκε στο πάνελ. Όσο για όλους αυτούς τους αξιολύπητους οι οποίοι την παρέμβασή μας με συνθήματα και τρικάκια έσπευσαν να τη μεταφράσουν σε προπηλακισμούς και βιαιοπραγίες, μάλλον αδυνατούν να βρουν τις ισορροπίες με τη ματαιότητά τους που την περιφέρουν από τα τραπεζάκια του πεζόδρομου μέχρι το πληκτρολόγιο του υπολογιστή.